

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Wolanin

Protokolant: Alicja Szpyrka

przy udziale Prokuratora: Joanny Harasimowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013 r.

rozprawie sprawy

W. P. syna F. i Z. z domu K.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od lutego 2011 r do kwietnia 2011 r w miejscowości B. groził A. K. zniszczeniem domu, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

II. w okresie od lutego 2011 r do kwietnia 2011 r w miejscowości B. groził G. K. zniszczeniem domu, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

III. w okresie od czerwca 2011 r do lipca 2011 r w miejscowości B., telefonując do G. i A. K. uporczywie nękał pokrzywdzonych, co wzbudziło u nich uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia

tj. o czyn z art. 190a § 1 kk

I. uznaje oskarżonego **W. P.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach: I i II części wstępnej wyroku, przy czym kwalifikuje je jako jedno przestępstwo, popełnione na szkodę A. K. i G. K. tj. występku z art. 190 par 1 kk i za to na podstawie w/w przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. uznaje oskarżonego **W. P.** za winnego tego, że w okresie od 20 czerwca 2011 roku do 30 lipca 2011 r. w B. w celu dokuczenia G. i A. K. telefonując do w/w złośliwie ich niepokoił tj. wykroczenia z art. 107 k.w. i za to na podstawie art. 107 k.w i art. 18 pkt 3 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym z obowiązku uiszczenia opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Oskarżony W. P. zamieszkuje w budynku wielorodzinnym położonym przy ul. (...) w miejscowości B. . Jego sąsiadami są małżonkowie K. , którzy zajmują jedno z mieszkań wraz z pełnoletnim synem . Od lat pomiędzy oskarżonym a małżonkami K. istnieje ostry konflikt na tle korzystania ze wspólnych części budynku i posesji . W. P. w sposób złośliwy od kilku lat utrudnia pokrzywdzonym zamieszkiwanie w budynku, wyzywa ich wulgarnymi słowami , niszczy i uszkadza ich mienie oraz mienie stanowiące współwłasność mieszkańców budynku, pluje na wspólny korytarz lub pod drzwi pokrzywdzonych itp .

W. K. wielokrotnie zawiadamiał organy ścigania o zniszczeniu przez oskarżonego przedmiotów stanowiących jego własność , zakłócaniu przez niego ciszy , złośliwym niepokojeniu , utrudnianiu wspólnego zamieszkiwania itp.

Przeciwko oskarżonemu toczyły się postępowania o wykroczenia z art 124 par 1 kw, 90 par 1 kw, 51 par 1 kw , popełnione na szkodę małżonków K. . Niemal wszystkie zakończyły się uznaniem jego winy i wymierzeniem kary aresztu, ograniczenia wolności lub grzywny.

Dowód :

- zeznania świadka A. K. k.132, 4,20, 38, 41, 142, 185-186
- zeznania świadka G. K. k. 131, 23, 34
- zeznania świadka Ł. K. k. 141-142
- zeznania świadka M. K. k. 168- 169,
- oświadczenie pisemne M. K. k.170
- kserokopie sprawozdań z przeprowadzonych wywiadów środowiskowych o oskarżonym k. 171-179
- odpisy wyroków k. 107-111, 6-8,
- informacje i notatki urzędowe z Komisariatu Policji W. k. 201-203, 233-235, 48-53, 62-65,68- 74
- postanowienia Prokuratora Rejonowego k. 43-44, 46-47,
- dokumentacja fotograficzna k. 226- 228
- karta karna dotycząca oskarżonego k. 88

W roku 2008 W. P. został dwukrotnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu między innymi za groźby karalne wypowiedane wobec pokrzywdzonego A. K. na kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności , które to kary oskarżony odbył w zakładzie karnym we W. .

Dowód :

- zeznania świadka A. K. k.132, 4,20, 38, 41, 142, 185-186
- karta karna k. k. 88
- odpisy wyroków k. 107-111, 6-8,

.

W okresie od lutego 2011 roku do kwietnia 2011 r. W. P. wielokrotnie, niemal codziennie, podczas przypadkowych spotkań G. K. i A. K. wypowiadał w stosunku do nich groźby zniszczenia i zdewastowania budynku w, którym wspólnie zamieszkiwali. Twierdził, że doprowadzi budynek mieszkalny do ruiny, będzie go niszczył i będzie to czynić sukcesywnie, aż A. K. wyprowadzi się z niego. Podczas tych spotkań oskarżony odnosił się wobec pokrzywdzonego w sposób wulgarny, zwracając się do niego cyt.: „Hitler, gestapo, dziad”. Twierdził także, że wykończy psychicznie G. K., która, jak wskazywał cyt.: „wyląduje w psychiatriku”.

Groźby dewastacji i zniszczenia budynku, z uwagi na uprzednie zachowania oskarżonego, który wielokrotnie niszczył mienie stanowiące wyposażenie budynku i mimo wyroków skazujących nie zaprzestał swych działań wobec małżonków K., wzbudziły u pokrzywdzonych obawę ich spełnienia.

Dowód:

- zeznania świadka A. K. k.132, 4,20, 38, 41, 142, 185-186
- zeznania świadka G. K. k. 131, 23, 34
- zeznania świadka Ł. K. k. 141-142

W dniu 20 czerwca 2011 roku oskarżony W. P., który przebywał w Zakładzie Karnym nr 2 we W. o godz. 9.00 z budki telefonicznej w.w. zakładu zadzwonił na numer stacjonarny małżonków K.. Telefon odebrała G. K.. Wówczas to oskarżony zapytał: „zastąłem Hitlera? „, po czym rozłączył się.

Podobne telefony do mieszkania małżonków K. W. P. wykonał w dniach: 5, 16 i 30 lipca 2011 roku. W dniu 5 lipca, kiedy telefon odebrała pokrzywdzona oskarżony zapytał: „Hitler w domu? „, przy czym G. K. rozpoznając w słuchawce głos oskarżonego natychmiast ją odłożyła. Dnia 16 lipca około godziny 12.00 oskarżony z Zakładu Karnego przy ul. (...) ponownie zainicjował połączenie telefoniczne na numer stacjonarny przynależny mieszkaniu małżonków K.. Telefon odebrała G. K. i usłyszała w słuchawce głos W. P., który powiedział cyt.: „Jest Hitler w domu, daję mu rok za te silniki, które wywoził w nocy „. Po tych słowach oskarżony rozłączył się. Ostatni telefon oskarżony wykonał do małżonków K. w dniu 30 lipca 2011 r. około godz. 15.40. Tym razem telefon odebrał pokrzywdzony A. K., który od razu rozpoznał głos sąsiada. W. P. zwrócił się do niego słowami cyt.: „Hitler, szybko wyprowadzaj się z tego domu, ja cię załatwię, wypieprzaj z tego domu, nie będziesz tam rządził „, po czym się rozłączył.

Dowód:

- zeznania świadka A. K. k.132, 4,20, 38, 41, 142, 185-186
- zeznania świadka G. K. k. 131, 23, 34
- zeznania świadka Ł. K. k. 141-142
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego W. P. k. 131-132, 85-86
- informacja z T.P.S.A wraz z wykazem połączeń telefonicznych k. 78-79

Oskarżony W. P. nie cierpi na chorobę psychiczną w rozumieniu psychozy. Nie jest też osobą upośledzoną umysłowo. Biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili u niego zaburzenia osobowości, manifestujące się brakiem trwałych związków z innymi osobami, niepewnością w wyborze długotrwałych celów systemie wartości, nieposzanowaniem norm społeczno – prawnych. Stwierdzone u oskarżonego zaburzenia osobowości nie mają, zdaniem biegłych, wpływu na ocenę jego poczytalności w chwili popełnienia przypisanych mu czynów. W. P. zna i rozumie obowiązujące normy społeczno prawne lecz interpretuje je w sposób dowolny. Biegli zgodnie zaopiniowali, iż w czasie popełnienia zarzucanych czynów oskarżony nie miał ograniczonej w stopniu znacznym lub zniesionej całkowicie zdolności do rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem – po myśli art 31 par 1 lub 2 kk.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna k. 262- 264

Oskarżony W. P.ma (...) lat . Posiada wykształcenie podstawowe , nie ma wyuczonego zawodu . Jest stanu wolnego , nie ma dzieci ani innych osób na swoim utrzymaniu . Źródłem jego utrzymania jest dochód , w wysokości około 500 zł miesięcznie, z prowadzenia gospodarstwa rolnego w miejscowości B.. W przeszłości był karany przez Sąd .

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k . 131-132
- karta karna k. karta karna k. k. 88
- odpisy wyroków k. 107-111, 6-8, 43- 53, 63-64

Oskarżony W. P. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów . Wyjaśnił , iż nikomu nigdy nie groził uszkodzeniem , zniszczeniem mienia . Podał , iż faktycznie dwa razy dzwonił z zakładu karnego do pokrzywdzonych by złożyć im propozycję odkupienia ich udziałów we wspólnej nieruchomości .

W czasie rozprawy głównej oskarżony przyznał się do popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku tj. do występku z art 190 a par 1 kk. Zaprzeczył stanowczo by w okresie objętym skargą publiczną groził małżonkom K. zniszczeniem budynku . W. P. w toku postępowania sądowego odmówił złożenia jakichkolwiek wyjaśnień , podtrzymując jednocześnie swoje wypowiedzi jakich udzielił na etapie postępowania przygotowawczego.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 131-132, 85-86)

Ustalając stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim o treść zeznań przesłuchanych podczas rozprawy pokrzywdzonych : G. i A. K. , oraz świadków : Ł. K. i kuratora sądowego M. K. , który do 2010 roku sprawował na oskarżonym dozór. Zeznania wskazanych wyżej osób są konsekwentne, logiczne , spójne wewnętrznie , wzajemnie się uzupełniają , tworząc przy tym pewną logiczną całość. Sąd nie znalazł żadnych racjonalnych podstaw by wypowiedzi wskazanych wyżej osób zdyskredytować , uznać za niewiarygodne i nie przyjąć za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych . Z ich treści wynika w sposób jednoznaczny , iż pomiędzy oskarżonym a małżonkami K. i członkami ich rodziny istnieje wieloletni , zaogniony konflikt. Zarówno A. K. , G. K. oraz ich syn Ł. opisali zachowania oskarżonego i złośliwości jakich się dopuszczał wobec nich. Pokrzywdzeni opisali także sytuacje , w których W. P. groził im zniszczeniem i dewastacją budynku, w którym zamieszkiwali. Ich zeznania znajdują częściowe potwierdzenie w wypowiedziach kuratora sądowego M. K. , który sprawował nad oskarżonym do 2010 r dozór. Podał on , iż konflikt między stronami istnieje od lat , małżonkowie K. wielokrotnie informowali go o nagannym zachowaniu oskarżonego , twierdzili, iż cała rodzina przez postępowanie W. P. od lat żyje w napięciu i stresie. A. K. twierdził , iż oskarżony niejednokrotnie niszczył lub uszkadzał mienie stanowiące jego własność . Z wypowiedzi kuratora wynika także , iż oskarżony nie krył swej niechęci do sąsiadów , twierdząc , iż ich nienawidzi , nie zmieni swojego postępowania i doprowadzi nim do tego , że wyprowadzą się z budynku mieszkalnego. Mówiąc o rodzinie pokrzywdzonych W. P. był agresywny i pobudzony. Treść zeznań świadka znajduje potwierdzenie w sporządzonych przez niego sprawozdaniach z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego o oskarżonym i skierowanym do Sądu Okręgowego V Wydziału Penitencjarnego wniosku o odwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia W. P..

Jak ponoszono już wcześniej zeznaniom wyżej wskazanych świadków Sąd dał wiarę uznając je za konsekwentne, logiczne i spójne wewnętrznie .

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd oparł się także na informacji (...) S.A i dołączonego do niej wykazu połączeń telefonicznych jakie wykonał oskarżony z Zakładu Karnego nr 2 we W. do mieszkania pokrzywdzonych w miesiącu

czerwcu i lipcu 2011 roku . Także treść prawomocnych wyroków jakie zapadły w stosunku do oskarżonego przed tutejszym Sądem oraz nadesłanych przez Komisariat Policji W. notatek sporządzonych w związku z zawiadomieniem A. K. o zachowaniu W. P. stanowiły podstawę konstrukcji stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy .

Wszystkie wskazane wyżej dowody korespondują ze sobą , wzajemnie się uzupełniają i tworzą przy tym pewną logiczną całość .

Ustosunkowując się do wyjaśnień oskarżonego , w których nie przyznał się do popełnienia czynów o znamionach wskazanych w art 190 par 1 kk Sąd podnosi , iż nie dał im wiary . Są one bowiem sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie , a to z konsekwentnymi zeznaniami pokrzywdzonych i świadków , których wypowiedzi uznano , z przyczyn wskazywanych wcześniej , za wiarygodne .

Podobnie oceniono tę część wypowiedzi oskarżonego , w których przyznając , iż będąc w Zakładzie Karnym nr 2 we W. telefonicznie kontaktował się z małżonkami K. , utrzymywał , że za każdym razem składał im propozycje wykupienia ich udziałów we wspólnej nieruchomości i zaprzeczał , by wypowiadał słowa przytaczane przez pokrzywdzonych .

W ocenie Sądu treść wyjaśnień oskarżonego , które są rażąco sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie stanowi wyłącznie wyraz obranej i lansowanej w toku procesu linii obrony , zmierzającej do uwolnienia się od odpowiedzialności karnej za czyny jakich się dopuścił .

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny sprawy , będący wynikiem zaprezentowanej wyżej oceny zgromadzonego materiału dowodowego , Sąd uznał , iż oskarżony W. P. dopuścił się zarzucanych mu czynów , opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku .

Jego zachowanie opisane w punkcie I i II części wstępnej wyroku wyczerpało ustawowe znamiona czynów , kwalifikowanych w sposób wskazany w skardze publicznej .

W świetle konsekwentnych zeznań pokrzywdzonych oraz świadków nie może budzić wątpliwości , iż oskarżony W. P. w okresie objętym skargą publiczną wypowiadał wobec nich groźby zniszczenia mienia – budynku położonego w miejscowości B. przy ulicy (...). Słowa wypowiadane przez oskarżonego stanowiły niewątpliwie groźby popełnienia przestępstwa - zdewastowania , zniszczenia mienia (budynku) . Jednocześnie Sąd uznał , iż groźby wypowiadane przez oskarżonego wzbudzały w pokrzywdzonych uzasadnione obawy , iż będą spełnione . Ich poczucie zagrożenia i obawa przed realizacją zapowiedzi oskarżonego wiąże się z dotychczasowym zachowaniem W. P. w stosunku do nich , zwłaszcza z sukcesywnym uszkadzaniem i niszczeniem mienia stanowiącego ich własność oraz nieukrywaną niechęcią do sąsiadów i manifestowaniem woli pozbycia się ich z budynku. Tym samym zachowanie oskarżonego opisane w punkcie I i II części wstępnej wyroku wyczerpało ustawowe znamiona występku z art. 190 par 1 kk . Jednocześnie Sąd uznał , iż czyny oskarżonego , opisane w punkcie I i II części wstępnej wyroku stanowią w istocie jedno przestępstwo , popełnione na szkodę dwóch pokrzywdzonych – co znalazło odzwierciedlenie w części dyspozytywnej wyroku .

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił także na poczynienie jednoznacznego ustalenia , iż oskarżony W. P. przebywając w Zakładzie Karnym nr 2 we W., w okresie wskazanym w punkcie III części wstępnej wyroku, czterokrotnie wykonał telefon do małżonków K., wypowiadając słowa przytaczane już wcześniej . Analizując pory , w jakich oskarżony zainicjował połączenia telefoniczne , ich liczbę , częstotliwość oraz treść wypowiadanych przez niego słów ,Sąd doszedł do przekonania , iż jego zachowanie nie wyczerpało ustawowych znamion występku z art 190 a par 1 kk . W ocenie Sądu takie zachowanie stanowiło wykroczenie stypizowane w art. 107 kodeksu wykroczeń.

Ujęty w art. 190a typ przestępstwa, powszechnie nazywany stalkingiem wprowadzony został ustawą z dnia 25 lutego 2011 r., a zaczął obowiązywać czerwca 2011 roku . Sam stalking definiuje się jako fizyczne lub wirtualne zbliżanie się do osoby (prześladowanej), natrętne komunikowanie się z nią wbrew woli, formułowanie gróźb, składanie niepożądanych propozycji, deklaracji, często także nachodzenie rodziny i bliskich. W literaturze podkreśla się , iż bardzo często elementy stalkingu stanowi także podglądanie, śledzenie, długotrwała obserwacja domu czy miejsca pracy. Znamię czasownikowe zawarte w przepisie, a mianowicie „nękanie” rozumiane jest jako „ustawiczne dręczenie, trapienie,

niepokojenie (czyms) kogo, dokuczanie komu, nie dawanie spokoju" ("Uniwersalny słownik języka polskiego" pod red. S. Dubisza, PWN 2003 r.).

W świetle obowiązującej regulacji, by zachowanie danej osoby mogło zostać uznane za stalking, nękanie, musi mieć charakter uporczywy, a także musi wzbudzać uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie naruszać prywatność osoby nękaną. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa dotyczącą znamiona „uporczywości”, by mówić o jego wypełnieniu, wymagana jest znaczna długotrwałość, a także świadomość, iż zachowanie narusza przyjęty porządek prawny lub obowiązujące zasady współżycia społecznego. Jak podkreślono w literaturze, nie można mówić o uporczywości w przypadku kilku niechcianych telefonów lub pojedynczego najścia.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt realiów rozpoznawanej sprawy Sąd stwierdza, iż z uwagi na brak wspomnianego wcześniej elementu uporczywości, nie sposób uznać by zachowanie oskarżonego W. P., opisane w punkcie III części wstępnej wyroku wyczerpało ustawowe znamiona występkę z art 190 a par 1 kk.

W ocenie Sądu takie zachowanie, z pewnością uciążliwe i dokuczliwe dla małżonków K., stanowiło wykroczenie z art 107 k.w., nazywane powszechnie złośliwym niepokojeniem, mającym na celu dokuczenie pokrzywdzonym.

Stąd, mając na uwadze treść art 399 kpk, Sąd zmienił zarówno opis jak i kwalifikację prawną czynu W. P., opisanego w punkcie III, uznając go winnym popełnienia wykroczenia z art 107 k.w.

Wymierzając oskarżonemu kary, Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., bacząc by ich wymiar był współmierny do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przy wymiarze kary Sąd miał także na uwadze uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa z art 190 par 1 kk, popełnione na szkodę pokrzywdzonego A. K.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności, Sąd uznał, że kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy będzie adekwatna zarówno do stopnia jego winy jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Kara ta, w przekonaniu Sądu, w sposób prawidłowy spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, oddziałując wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego, w kierunku wykształcenia w nim krytycznej postawy do własnego czynu, jak i w zakresie prewencji ogólnej, działając odstraszaająco na potencjalnych sprawców tego typu przestępstw.

Jednocześnie Sąd uznał, iż właściwości i warunki osobiste oskarżonego, uprzednia karalność, a także jego zachowanie i postawa w trakcie postępowania sądowego (ponowne wykonanie z zakładu karnego telefonu do małżonków K.) nie uzasadniają zastosowania wobec niego dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu dla osiągnięcia celów stawianych karze koniecznym jest wymierzenie kary, która zostanie w sposób efektywny wykonana i z którą wiązać się będą dla oskarżonego określone, realne dolegliwości. Tylko w ten sposób orzeczona kara może, w ocenie Sądu, posiadać właściwe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze na oskarżonego. W przekonaniu Sądu tak ukształtowany rodzaj i wymiar kary uczyni także zadość społecznemu jej oddziaływaniu.

Za przypisane oskarżonemu wykroczenie z art. 107 k.w Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości wskazanej w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, uznając, iż będzie to kara właściwa i na tyle dolegliwa by wykształcić w nim krytyczną postawę do własnego czynu i dotychczasowego postępowania.

Analizując całokształt sytuacji majątkowej, Sąd uznał, że uiszczenie przez oskarżonego kosztów sądowych i opłaty będzie dla niego zbyt uciążliwe, dlatego też zwolniono W. P. z obowiązku ich uiszczenia.